

קשה לי לכתוב אליך אל כמי שהיה ואינו.
מיום שהלכת חיי אינם חיים.
כל כך אהבנו אותך כולנו עד שבפעם דיק קשה מאד לחיות.
אבא לא החזיק מעמד והלך שלושה שבועות אחריו.

הולדתך באביה של 1955.
הבאת איתך שמחת חיים ועליצות. בליל שנה כבר דברת שלוש שעות - אנצ'לית עם אבא, עברית אית
ועם סבתא של אבא דברת אידיש.

זוכרת אני שהפעם לקבוצת דברת, היית בן ארבע ובפעם כל החפצים היו בחוץ, ילבת וסביבה כל ילדי -
הקבוצה והקראת להם מספר האנצ'לית, אפילו שלא ידעת לקרוא, עשית עצמך קורא מהספר וכל
הילדים התפעלו ממך.
ובהכרח, לא היו לך קשוי קליטה.
כבר מהיום הראשון התרדדת עם כולם וכולם אהבו אותך.

כשעברנו אחרי שמונה שנים לכפר הנשוא - אני יודעת עד כמה סבלת ובכית לעצוב את הקבוצה
שלך בדברת. היה לך קשה להפריד מהחברה שלך.
אך עם כפר הנשוא התאקלמת מחד מאוד והרגשית בבית.

זוכרת אני את רבצי הנחת שהיננו, אבא ואני מקבלים ממך, כבן, כאח לעיאר ובחמית
וכאדם שאט אט מתבגר.

בשמונים הצלחת מאוד ובשיחות הורים היה נפלא לשמוע על ארנון, התלמיד והחבר.
כל דבר שעשית, בלם ובנפש עשית.

כל כך לא רצית שתלך להיות קצין וכל כך פחדת מצה, אך אתה היית אוביאליסט.
לא אהבת את הצבא, אך היות שצריך לעבור את זה, נתת את כל משאביך לצבא,
והכל הכל עשית בהצלחות.

- אל פנים, בשמונים ואחר כך גם בצבא לא שמענו ממך ארוניה ותלונה מצד אחד,
או התנשאות ושוק מצד שני.

הכל היית עושה בשקט ובאהבה.
מקדיש לכל דבר את המקסימום.

תמיד היית לך הרגשה שזה לא מספיק ואפשר לעשות עוד.
ובך הקדש והתמסרת גם למחבת.

געגועי אליך בל אבא גרמים מיום ליום ומדי יום קשה לי יותר.
ואם גם אני כוועט עליך על שקרה - אני יודעת שזה לא מפזיזות ומחפזנות.

אלהינו השלמת תהיה וכואבים.

אוהבת

אמא